

Вандербікери приходять на допомогу. Книга 3

КУПИТИ

Для Вандербікерів, великої міжрасової родини, що мешкає на 141-й вулиці в Гарлемі, весняні канікули - найкращий час для нових звершень. Іза має цілісінький тиждень, щоб тренуватися перед прослуховуванням скрипалів. Олівер буде дивовижну хатинку на дереві. Лейні, Джессі, Гіацинта неабияк схвильовані, допомагаючи мамі якнайкраще скористатися унікальним життєвим шансом - підготуватися до «зіркової» фотосесії в популярному журналі. Але чого юні Вандербікери не очікують, то це - власноруч зруйнувати кондитерський бізнес своєї матусі. І поки діти гарячково намагаються виправити свою величезну - «епічну» - помилку, вони усвідомлюють: це не так легко, як здається. Особливо тому, що загадкові коробки, які можуть зруйнувати все, прибувають і прибувають до дверей їхнього помешкання. У натхненній родинній сазі, сповненій гумором і мудрістю, Каріна Ян Глейзер доводить: навіть коли все летить шкереберть, завжди віднаходиться спосіб проявити любов і доброту.

Каріна Ян Глейзер

ВАНДЕРБІКЕРИ

ПРИХОДЯТЬ НА ДОПОМОГУ

ВАНДЕРБІКЕРИ ПРИХОДЯТЬ НА ДОПОМОГУ

Каріна Ян Глейзер

Переклад з англійської

Ірини Бондаренко

Глейзер Каріна Ян
Вандербікери приходять на допомогу / Каріна Ян Глейзер ; пер. з англ.
І. Бондаренко. — Тернопіль : Видавництво Богдан, 2025. — 352 с.

ISBN 978-966-10-4178-2

© Karina Yan Glaser, 2018

© Бондаренко І. М., переклад, 2023

© Видавництво Богдан, виключна ліцензія на видання, оригінал-макет, 2025

The Vanderbeekers to the Rescue
Karina Yan Glaser

Друкується за домовленістю з HarperCollins Children's Books,
підрозділом HarperCollins Publishers.

Text and interior illustrations copyright © 2019 by Karina Yan Glaser

Map copyright © 2019 by Jennifer Thermes

Jacket illustration © 2017 by Karl James Mountford

Jacket design by Sheila Smallwood

Для Вандербікерів, великої міжрасової родини, що мешкає на 141-й вулиці в Гарлемі, весняні канікули — найкращий час для нових звершень. Іза має цілісінкй тиждень, щоб тренуватися перед прослуховуванням скрипалів. Олівер будує дивовижну хатинку на дереві. Лейні, Джессі, Гіацинта неабияк схвильовані, допомагаючи мамі якнайкраще скористатися унікальним життєвим шансом — підготуватися до «зіркової» фотосесії в популярному журналі.

Але чого юні Вандербікери не очікують, то це — власноруч зруйнувати кондитерський бізнес своєї матері. І поки діти гарячково намагаються виправити свою величезну — «епічну» — помилку, вони усвідомлюють: це не так легко, як здається. Особливо тому, що загадкові коробки, які можуть зруйнувати все, прибувають і прибувають до дверей їхнього помешкання.

У натхненній родинній сазі, сповненій гумором і мудрістю, Каріна Ян Глейзер доводить: навіть коли все летить шкереберть, завжди віднаходиться спосіб проявити любов і доброту.

Охороняється законом про авторське право.

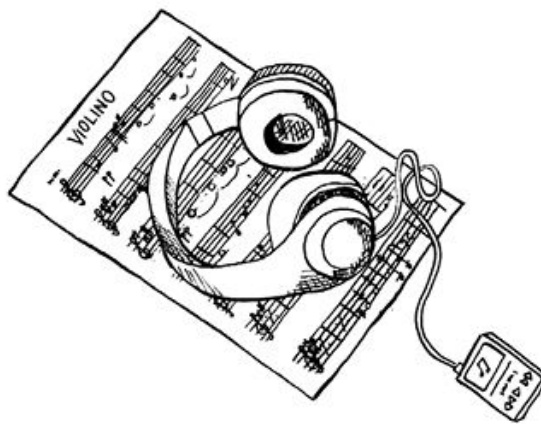
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу видавництва.

Кеті, Лорен і Гарріґан,
палким любителькам тварин
і моїм подругам

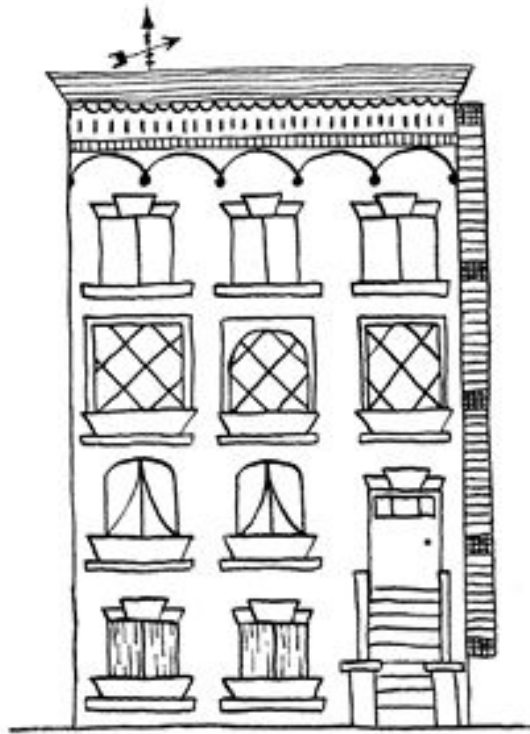
Вони увесь час підкидають вам щось нове... те, що вас постійно заганяє у глухий кут. Щойно ви вирішите одну проблему, аж тут виникає наступна... Тому я всякчас їх обмізковую, вирішуючи, як учинити правильно.

Л.-М. Монтгомері. Енн із Зелених Дахів

Неділя, 24 лютого

Розділ перший

Вечір на 141-й вулиці був холодним і вітряним. Сніговий буревій налетів на східне узбережжя, затримавшись там, й епіцентром негоди став Гарлем. Утім, «піщаники» на 141-й вулиці стояли міцно й непохитно, захищаючи своїх мешканців не менш надійно, ніж робили це сто років тому. І поки снігоочисні машини снували туди-сюди вздовж авеню, сніг купками влягався на підвіконнях і припорошував цегляні будинки, засипав припарковані авто і нагромаджувався на тротуарах.

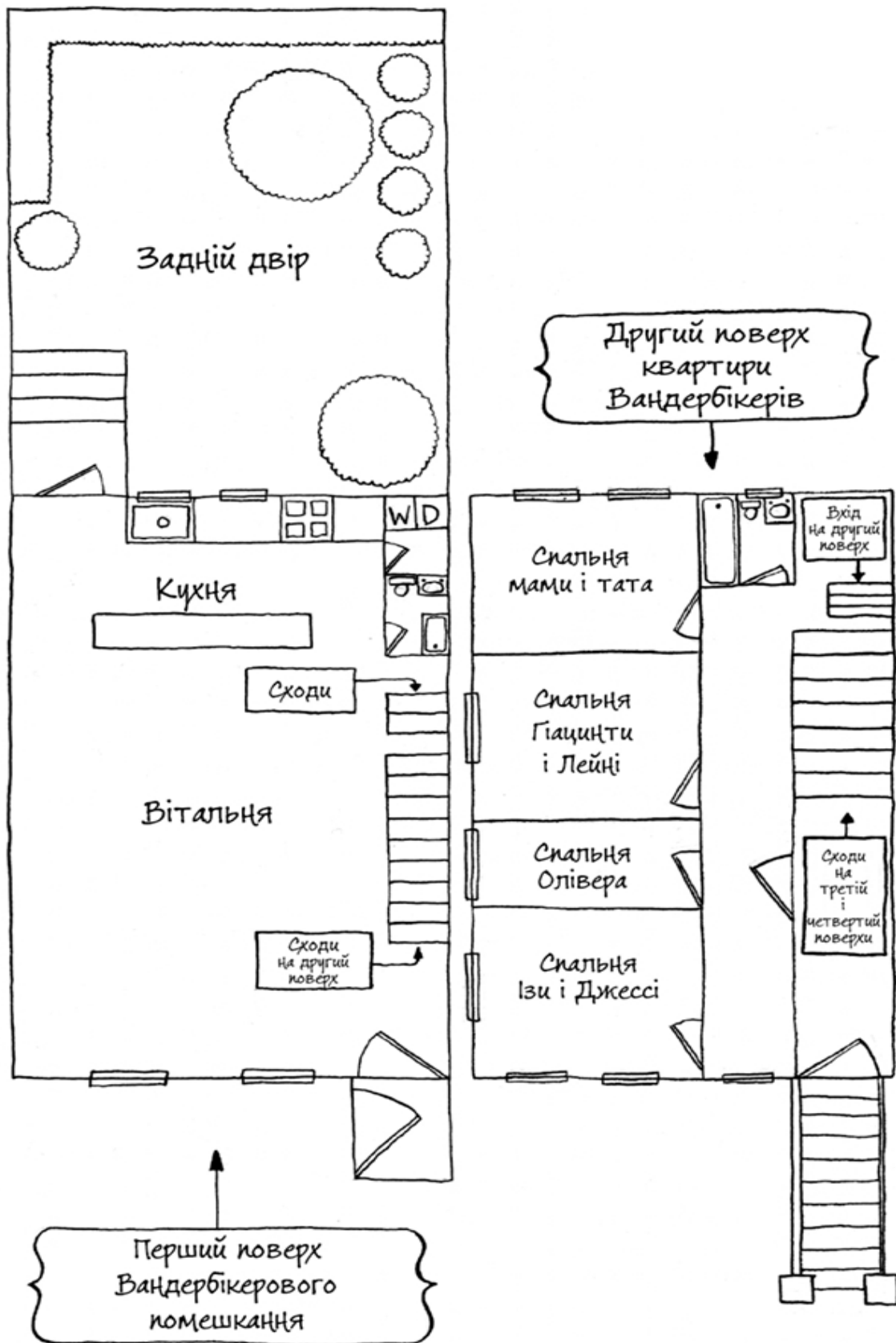
У самому серці 141-ї вулиці стояв непоказний будинок із бурого піщанику з флюгером нагорі, тепер геть засипаним снігом. Родина Вандербікерів, що займала перший і другий поверхи «піщанику», зібралася в цей час у вітальні. Тринадцятирічні близнючки Джессі та Іза, десятирічний Олівер і восьмирічна Гіацинта страшенно

шкодували, що дозволили Лейні, якій щойно виповнилося шість, обрати настільну гру. Вона ж, чи не зумисне, вибрала саме ту, в яку грати можна було годинами. Чекаючи на свою чергу, щоб підкинути кубик, усі вони мріяли про справжню весну, коли з-під землі почнуть вилазити бульбочки рослин і коли всі діти нарешті копирсатимуться в громадському садку, який вони розбили минулого літа для своїх сусідів згори.

Задзвонив телефон. Мама, спритно маневруючи між дітьми, домашніми улюбленцями та стосами книжок, врешті-решт дісталася до столика біля входних дверей і схопила свій мобільний.

Діти чули, як вона виговорює: «Справді?», «Звісно!», «Це було б чудово!». В її голосі звучало стільки натхнення й ентузіазму, що дітлахи-Вандербікери відірвалися від своєї гри.

Татко — в поношеному робочому комбінезоні кольору «лісовий зелений» — саме намагався ліквідувати течу в кухонній раковині, проте облишив свою справу і поквапився до мами дізнатися, в чому річ. Коли мама завершила розмову, вся сім'я зібралася навколо неї. Очі її сяяли, випромінюючи схвильованість і подив.

— Телефонували з журналу «Перч»¹, — повідомила мама. — Вони хочуть помістити розповідь про мене та мій бізнес у своєму жовтневому номері.

— Що?! — одночасно вигукнули Іза, Джессі, Гіацинта. Олівер, татко й Лейні спантеличено презирнулися.

— І що воно за журнал такий, «Берч»²? — спитав Олівер.

— Не «Берч», а «Перч», — уточнила Іза. — Найприголомшливіший журнал на світі. Вони беруть інтерв'ю у найвідоміших жінок. Наприклад, у Гоуп Джарен³...

— ...котра є геобіологом і відома своїми працями з аналізу стабільних ізотопів скам'янілих лісів... — вставила пояснення Джессі.

— ...Жаклін Вудсон⁴...

— Я знаю її книжки! — вигукнув Олівер. — Обожнюю їх!

— ...і Соні Сотомайор! — завершила Іза, зашарівшись.

— Членкиня Верховного суду! — скрикнула Гіацинта.

— То ти потрапиш на обкладинку? — запитала Лейні. — А що ти вдягнеш? А можна й мені з тобою бути на світлині?

Мама видавалася розгубленою.

— Ну, на обкладинці мене точно не буде. У них є розділ про дрібних підприємців, і вони хочуть помістити мене туди. Уявлення не маю, як вони взагалі про мене дізналися! Певно, хтось із редакції відвідував вечірку, де подавали мої десерти. Увесь журнальний розворот присвятять моїй випічці. Вони мають намір прислати сюди, в наш «піщаник», фотографа!

Татко схопив маму в обійми і почав кружляти з нею біля підніжжя сходів.

— Я так пишаюся тобою!

Джессі витягла свій мобільний, зайшла у пошуковик і почала щось там швидко переглядати.

— Святий боже, подивіться-но лишень, які в нього тиражі! Вісімсот тисяч — друкований наклад. І понад два мільйони переглядів вебсторінки в інтернеті щомісячно!

— Ти станеш знаменитою! — заволала Лейні, стрибаючи навколо мами.

— Тепер усі хотітимуть твого печива, — сказав Олівер, подумки підраховуючи, як успішний мамин бізнес позначиться на його щотижневих кишенькових грошах.

— Тобі варто створити власний вебсайт, щоб продавати товар оптом, — розсудливо зауважила Іза.

— А ти звідкіля знаєш? — спитала Джессі.

— Бенні так робить для пекарні Кастлмана, — пояснила Іза.

— Коли фотосесія? — діловито поцікавився татко.

— Десь на початку квітня, — сказала мама.

— Та це ж якраз на твій день народження! — вигукнула Лейні. — Шостого квітня!

Мама схопилася за голову, оглядаючи помешкання. Вандербікери простежили за її поглядом і зненацька побачили те, що, ймовірно, помітить фотограф модного журналу. Франц, їхній улюбленець, басет-гаунд, методично переміщав іграшки зі свого кошика, планомірно розкладаючи їх у місцях, де домочадці пересувалися найчастіше.

Доріжка з сіна тягнулася від коробки Паганіні, кролика Лейні; він порозкидав його чимало, коли вистрибував зі своєї домівки. Джордж Вашингтон, смугастий біло-рудий кіт, бавився нитками, що повисмикувалися з вельми обтріпаного дивана, позаяк частенько

використовував його для гостріння кігтиків (хоча для цього у вітальні стояли аж два спеціальні стовпи).

А ще повсюдно виднілися стоси книжок, рештки наукових експериментів Джоссі та Ізині ноти, розкидані на всіх можливих поверхнях. Баскетбольний м'яч Олівера визирав з-під крісла. Гіацинтина скринька зі скарбом розчахнуто стояла на підлозі, звідкіля різнокольоровими стрічечками в різних напрямках розтеклася пряжа.

Джессі заговорила першою.

— Ми цілком спроможні зробити наш «піщаник» вартим наймоднішого журналу.

Олівер виявився більш скептичним:

— Справді?

Іза розправила плечі:

— Звісно, що так!

Татко торкнувся шпалер на стінах.

— Я, до речі, планував підправити стіни і пофарбувати їх. А також освіжити підлогу. І змайструвати ще декілька полиць для книг, бо, вочевидь, п'яти величезних полиць для нас недостатньо. Постараюся зробити усе це до квітня.

Мамине обличчя прояснилося.

— Мамо, повір! — заспокоїла її Іза. — Ми впораємося.

Уся родина зібралася довкола неї й обмінялася «фірмовими» жартівливими доторками кулаків.

— «Слава і багатство — ми вже на підході»!⁵ — гаркнув Олівер.

¹ Високий пост чи становище, сідало (англ).

² Береза, різки (англ.).

³ Гоуп Джарен (нар. 1969) — американська геохімік і геобіолог.

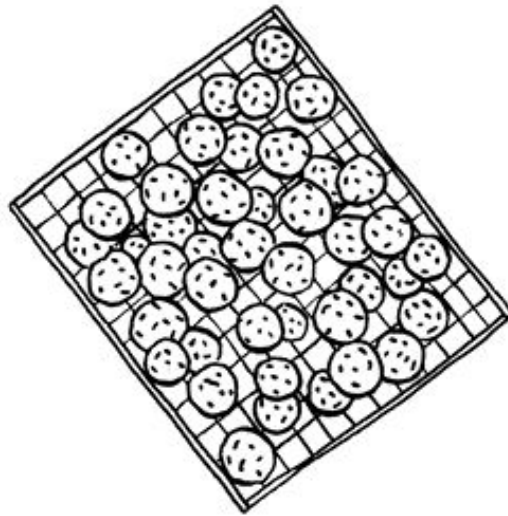
⁴ Жаклін Вудсон (нар. 1963) — сучасна американська авторка книг для дітей та юнацтва.

⁵ Рядки з відомої пісні Елвіса Преслі (1935–1977), американського співака та актора, «короля рок-н-ролу».

ПОНЕДІЛОК, 1 КВІТНЯ

Місяць і вісім днів по тому

КВІТЕНЬ					
ПОНЕДІЛОК	ВІВТОРОК	СЕРЕДА	ЧЕТВЕР	П'ЯТНИЦЯ	СУБОТА
1	2	3	4	5	6
← В.Е.С.Н.Я.Н.І К.А.Н.І.К.У.Л.И →					
				Фотосесія журналу «Перці» Прослуховування Іззи	День народження мами!

Розділ другий

З'ясувалося: 36 днів недостатньо для того, щоб підготувати помешкання до фотосесії. Попередній місяць був сповнений непередбачених подій. Лейні видалили гланди, і якийсь час вона жила лише на молочних коктейлях та яблучному пюре. Олівер розтягнув зв'язки на руці, граючи в баскетбол, і йому наклали шину аж на три тижні, та щойно його пальці загоїлися, він врізався в дерево на велосипеді й «швидка» забрала його в лікарню на рентген (виявилось, що все з ним гаразд).

Гіацинта злягла із запаленням вуха, стрептококовою інфекцією горла та гострим кон'юнктивітом водночас. Іза та Джессі знемагали під тягарем хатньої роботи, якої побільшало. До всього, Іза щодня і цілими годинами практикувалася в грі на скрипці у підвальному приміщенні, готуючись до майбутнього прослуховування. Таткові на роботі доручили великий проєкт, над яким він працював і по вечорах, і на вихідні, а мама безперервно щось випікала — на додачу до цілого ряду пов'язаних із розширенням бізнесу речей, як от: створення вебсайту, розробка рекламних матеріалів, підготовка до інтерв'ю.

Нарешті почалися весняні канікули, а тиждень випав вельми насичений. Залишалось лише п'ять днів до фотосесії в п'ятницю, і саме на цей день призначене Ізине прослуховування. Крім того, це був переддень маминого дня народження... Словом, у помешканні панував ще більший хаос, аніж зазвичай.

— Нам слід виробити план, — сказала Іза сестрам із братом, які розбрелися вітальнею.

Гіацинта розкладала книжки так, щоб вийшов лабіринт для Паганіні. Вона вважала, що подолання лабіринту зробить її кролика ще тямущішим, ніж він є. Гіацинта стояла навколішках, вдивляючись у килим і намагаючись відшукати загублену голку. Лежачи на дивані, Джессі читала наукову книжку, куплену за п'ятдесят центів на бібліотечному розпродажі, причім підкреслювала олівцем ледь не кожне речення. Олівер втупився у безперервний дощ за вікном, щось бурмочучи про себе.

— А ви знали, що ідея абсолютного руху та абсолютного спокою є хибною? — спитала Джессі, не відриваючи очей від книжки, а олівець так і стрибав у її руках.

— Ця книжка розірвала мені мозок!

— Я не можу працювати над своєю хатинкою на дереві разом із дядьком Артуром, коли отак ллє, — поскаржився Олівер, міряючи кроками простір перед вікном і вирішуючи, чи невеличка перекуса не підійме йому настрій. Він рушив на кухню...

— Олівере, не рухайся! — зарепетувала Гіацинта. Вона все ще шукала голку, яку випустила, шиючи фетровий капелюшок — подарунок для мами. — Не хочу, щоб ти наступив на голку!

Іза склала руки на грудях, роздратована своїми родичами.

— Чи чув хтось із вас те, що я сказала?

— Не-а, — озвався Олівер і застиг, скануючи поглядом килим у пошуках сріблястої рисочки.

— Послухайте, чи можна вважати усі ці приготування в нашому помешканні подарунком для мами на день народження?

Іза метнула на брата розгніваний погляд.

— Мамі виповнюється сорок. А це поважна дата.

Олівер хитнув головою.

— Можливо, слід подумати про влаштування єдиної спільної сімейної вечірки раз на рік. У нашій родині надто багато людей, щоб допильнувати день народження кожного.

— Мені така ідея ні крапельки не подобається, — заявила Лейні, яка любила дні народження більше за всі інші торжества й святкування.

— А ви знали, що... — знову почала Джессі, відриваючись від своєї наукової книжки.

— Послухайте-но! — урвала її Іза. — Ми обіцяли мамі допомогти!

— А я *вже* допомагаю, — заявила Лейні, глянувши на сестру. — Вибрала собі вдяганку для фотосесії, приготувала кілька нових малюнків на стіни і...

Джессі відклала книжку.

— Ти хочеш брати участь у фотосесії?

— Угу, — мугикнула Лейні.

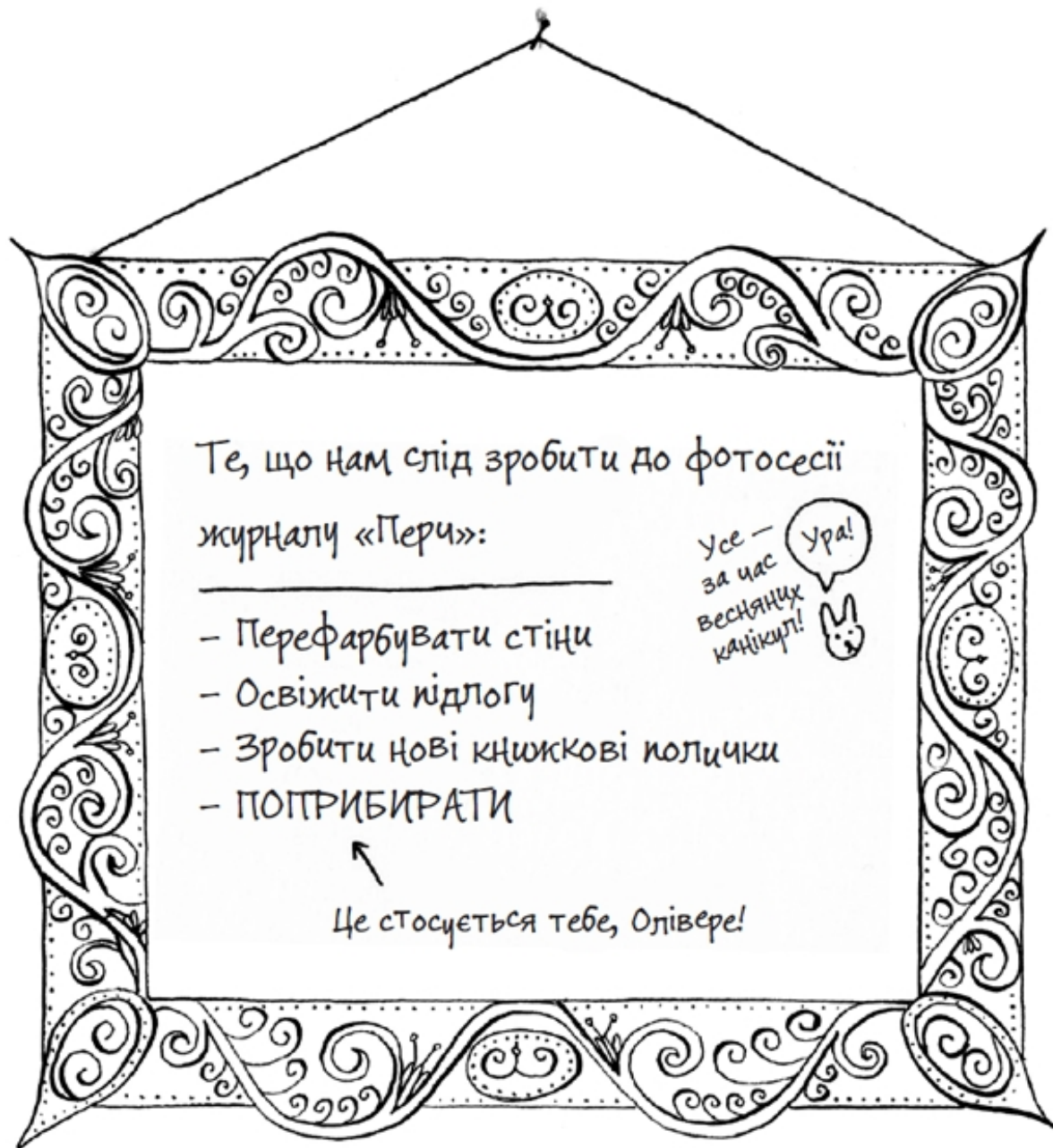
Джессі зиркнула на Ізу, і та кивком підтвердила слова малої.

— Ми вчора прибирали, — озвався Олівер, — тож наше помешкання має чудовий вигляд. Як на мене.

Іза показала рукою на класну дошку, що висіла біля входних дверей, де вони записали все, що їм треба зробити до фотосесії.

— Ми не виконали і 75 відсотків від запланованого.

Олівер поглянув на дошку.

— Ми просто *не можемо* зробити ці речі.

— Дядько Артур обіцяв зайти, — сказала Іза. — Можливо, ви, хлопці, змайструєте сьогодні полицки.

Олівер скривився.

— Дядько Артур має допомогти мені з будиночком на дереві.

— Але ж іде дощ, — Іза вказала рукою надвір.

Олівер так подивився у вікно, немовби погода образила його особисто.

— Гаразд. Ми зробимо полички.

— А як щодо стін? — спитала Іза.

Гіацинта, яка обожнювала все розфарбовувати, оглянула стіни, колись білі, а тепер помережані багаторічними слідами від кросівок (це коли ногами недбало зачиняли двері), а також «випадковими» попаданнями баскетбольним м'ячем та численними подряпинами і вм'ятинами від меблів, коли їх совали туди-сюди. Були тут і сліди від малюнків Лейні — це коли вона зривала зі стін одні, щоб звільнити місце для інших, а шар фарби зривався разом із липкою стрічкою. Темна пляма під вікном промовисто нагадувала про те, як Іза надто близько піднесла свічку до стіни, обпаливши її і ледь не спричинивши пожежу в «піщанику». А ще отвори від цвяхів. А ще, oprіч подертого дивана, Джордж Вашингтон полюбляв гострити кігті об кутки стін, отож глибокі заглиблення-рівчаки виднілися на висоті двох футів від підлоги.

— Я питала в мамі про фарбування стін у вітальні, — повідомила Гіацинта, продовжуючи шукати загублену голку, — але вона сказала, що матеріали коштуватимуть триста доларів.

— Триста доларів! — вигукнула Лейні. — Та на них можна було б купити цілий замок!

Вітер і сніг хльоскали у вікно з надвору. Небо зробилося темне від важких хмарин. Здавалося, зараз не полудень, а вечір. Паганіні зіщулювався в книжковому лабіринті, геть не в захваті від своєї загорожі і від погоди.

— Знайшла! — вигукнула Гіацинта, тримаючи сріблясту голку в руках.

Олівер полегшено зітхнув і поплентався на кухню. Гуркіт грому змусив Джорджа Вашингтона стрілою помчати на другий поверх, де було повно ліжок, під якими можна сховатися. Олівер тинявся в кухні, вдихаючи аромат шоколадного печива з морською сіллю, що остигало на маминому робочому столі. Мама досить необачно залишила печиво без нагляду, поспішаючи на зустріч із редактором журналу «Перч».

— Я повернуся до того, як прийде інспектор, — мимохідь сказала вона.

— Який інспектор? — гукнула Іза, проте мама вже вийшла. Іза глянула на Джессі, але та лиш здвигнула плечима.

— Можливо, це муніципальний інспектор, який хоче пересвідчитися, що з нашим «піщаником» усе гаразд, — зронив Олівер тоном знавця. Дядько Артур працював підрядником на будівництві, а тому Олівер найбільше любив ті години, коли дядько приходив і навчав його користуватися електроінструментами.

— Мама наказала не чіпати печиво, — попередила Лейні. — Вона повторила це тричі!

— Це для якоїсь акції, — пояснила Іза. — Збір коштів на бібліотеку чи щось таке.

— Мама не помітить відсутності однієї штучки, — зауважив Олівер, підсуваючи тацю з печивом на край столу.

Гіацинта злякано скрикнула, аж тут телькнув вхідний дзвінок.

Франц, якому наснилося, що він переслідує кішку, вмить підстрибнув і чимдуж — наскільки дозволяли йому короткі лапи — помчав до дверей. Оліверова цікавість, хто б то міг бути, переважила інтерес до печива, тож він долучився до загальних перегонів у напрямі входу.

Відразу за Францом до дверей добігла Лейні. Вона підставила драбинку під двері і стала, щоб подивитися в дверне вічко: хто там?

— Хтось чужий, — повідомила вона.

— Дайте нам поглянути, — сказала Іза. Брат із сестрами розступилися, даючи дорогу близнючкам. Джессі ступила на драбинку й зазирнула у вічко. За дверима стояв чоловік приблизно татового віку, тримаючи в руках планшет із затискачем для паперу та парасольку. Але не ці речі та не цілі потоки води, що стікали з парасольки, і навіть не беджик, на якому чітко й виразно було написано «Інспектор», привернули увагу Джессі. Найбільше її вразив вираз чоловікового обличчя. Вигляд у нього був аж ніяк не щасливий.

Розділ третій

Джессі відсунула засув, але запобіжний ланцюжок із дверей не зняла, тому двері прочинилися лише на кілька дюймів. Сестри з братом стовпилися навколо неї, намагаючись зазирнути в щілину.

— Вам чимось допомогти? — спитала Джессі.

— Я — містер Вест із муніципального відділу сільського господарства та ринків штату Нью-Йорк, — відрекомендувався чоловік. — Хоча й прийшов трохи зарано. Я тут, щоб зустрітися з... — він скопив око на планшет... — місіс Вандербікер.

— Це, певно, той інспектор, про якого говорила мама, — сказала Іза, звертаючись до Джессі.

Франц гавкнув і підстрибнув так, що його лапа опинилася в прочинених дверях. Містер Вест відскочив і випустив парасольку, яку тут же підхопив вітер і грайливо-весело поніс вулицею, перш ніж хтось устиг навіть оком змигнути.

— Трясця! — вилаявся чоловік. Вандербікери спостерігали, як він подумки вирішує, чи варто йому бігти за парасолькою. Врешті-решт розсудивши, що це безглуздо, він запхав планшет у сумку і натягнув на голову капюшон худі.

— Він сказав погане слово! — голосно заявила Лейні.

— Трясця — не погане слово, — заперечила Джессі.

— Погане, — стояла на своєму Лейні.

— Аж ніяк не погане!

Джессі знову повернулася до дверей, за якими містер Вест із кожною секундою ставав усе мокрішим.

— Погане, погане! — пошепки, щоб чула лише Джессі, твердила Лейні.

— Вибачте, — сказала Іза крізь шпарину. — Іноді наш песик занадто збуджується. Мама невдовзі повернеться. Я зараз їй напишу і спитаю, чи можна вас впустити.

Іза витягла мобільний і написала мамі повідомлення. Поки п'ятеро дітлахів-Вандербікерів, а також Франц продовжували спостерігати за чоловіком, той змок остаточно.

— Я впевнена, що вона відповість швидко, — сказала Іза, немовби вибачаючись. Набрала мамин номер, але її переадресували на голосову пошту.

— Чи не могли б ви прийти пізніше?

Містер Вест витер краплі дощу з обличчя.

— У моєму відділі катастрофічно бракує людей, тож якщо ми не з'ясуємо все сьогодні, наступного разу я прийду аж за декілька місяців.

— Заждіть-но хвилю, містере Весте! — Джессі зачинила двері та поглянула на Ізу. — Мама *таки* попереджала, що прийде інспектор. Гадаю, його можна впустити.

— Твоя правда, — погодилась Іза. — Може вийти на гірше, якщо мама сьогодні з ним не зустрінеється. Ти пам'ятаєш той випадок, коли татко забув про зустріч із газовиком? Бах — і двісті доларів штрафу!

Джессі обмірковувала Ізині слова, а тоді зняла запобіжний ланцюжок і відчинила двері.

Мокрий і вкрай незадоволений містер Вест ступив усередину. Франц увіткнув мордочку в інспекторові ноги і почав облизувати низ його плаща. Франц обожнював дощові краплі. Коли містер Вест врешті усвідомив, що робить пес, то смикнув полу плаща до себе, і діти тут же збагнули, що цей чоловік не любить собак. Гіацинта схопила Франца за ошийник і виманила його з вітальні, спокушаючи коробкою з собачим печивом.

Тим часом на дверний килимок із містера Веста натекла ціла калюжка води. Пронизливе нявчання змусило всіх здригнутися, — це сходами вниз летів Джордж Вашингтон, причім його живіт стрімко розхитувався з боку на бік. Досягши нижньої сходинки, він із розмахом гепнувся на дерев'яну підлогу, вихором залетів у вітальню і зник за квітковим горщиком.

Містер Вест відкинув волосся з очей, витяг свій планшет і записав щось у ньому.

Невдовзі Вандербікери зрозуміли причину раптової появи Джорджа Вашингтона, бо слідом за ним хмаркою білого хутра влетіла Принцеса Гарнюня. Вона почала нявчати та стрибати довкруг у пошуках свого залятого ворога. Попри неабиякі зусилля усіх домочадців встановити злагоду між кішками, обидві тваринки залишалися вороже налаштованими одна до одної.

— То у вас двоє котів? — здивовано спитав містер Вест.

— Наш — рудий, — пояснила Лейні. — А біла кицька належить містерові Байдерману. Її звати Принцеса Гарнюня.

— Вона залишається в нас, коли містер Байдерман кудись їде, — повідомила Іза й глянула на сестер із братом.

— Не можу дочекатися, коли її заберуть. Надто вже вона нявкуча!

Сестри з братом кивнули, погоджуючись.

— Містер Байдерман — це наш квартирний господар, — знову пояснила Лейні. — І мешкає над нами. Він хотів було виселити нас, але потім передумав.

— На бога, Лейні! — втрутився Олівер. — Це вже зайве!

— І зовсім він не намагався нас виселити, — прояснила ситуацію Джессі. — Він просто не мав наміру продовжувати з нами договір оренди.

Містер Вест знову занотував щось у своєму планшеті.

— Що ви пишете? — спитала Лейні, спинаючись навшпиньки, щоб зазирнути в планшет.

Містер Вест проігнорував її запитання і змінив кут нахилу планшета.

— То скільки у вас тварин загалом?

— Чотири, — сказала Лейні.

— Однак живуть у помешканні лише троє, — уточнила Джессі.

— У нас собака, кіт і кролик, — роз'яснила Лейні. — Я хочу ще одного кролика, але татко проти.

Містер Вест черкнув у своєму планшеті.

— А де кролик? — спитав він.

Лейні показала ручкою на вітальню, і містер Вест заглянув туди. Паганіні вдалося вибратися зі свого лабіринту. Тепер він сидів посеред килимка, недовірливо косячись на містера Веста. Той прокашлявся й оглянув решту приміщення.

— А де ж іще одна кухня? — спитав він.

— Чому ми повинні мати іще одну кухню? — спитала Джессі.

— А що, є люди, в яких їх аж дві? — голосно здивувався Олівер.

Та перш ніж містер Вест спромігся щось відповісти, Іза з Джессі заволали в один голос:

— Франце, ні!

Їхні крики заглушив голосний гуркіт, і відразу — щасливий гавкіт. Дивина, але Франц примудрився підстрибнути досить високо — як для своїх коротких лапок — і зачепити носом тацю з дорогоцінною партією шоколадно-карамельного печива з морською сіллю. Таця нависала над краєм столу, адже саме туди її підсунув Олівер в надії поцупити одненьке. Уже за мить усі Вандербікери, а також Принцеса Гарнюня рвонули на кухню і — враз зупинилися. Затим Принцеса Гарнюня почала радісно перебирати лапками печиво, розкидаючи його по всій кухні. Одне закотилося під кухонну плиту, інше потрапило у вузький проміжок між холодильником і стінною шафою. Гіацинта схопила Франца за ошийник, а Джессі намагалася розтулити йому пащу, щоб видобути звідти аж чотири штуки, які пес спромігся вихопити.

Лейні безнастанно волила:

— Шоколад — отрута для тварин!

Але тут втрутилася Іза, давши малій завдання притримати Принцесу Гарнюню, щоб можна було спокійно визбирати печиво з підлоги.

— Гіацинто, ти — моя боржниця, я врятувала життя твоєму псові! — сказала, скривившись, Джессі. Вона витягала покришені шматочки печива з собачої пащі.

— Може, відвести його до ветеринара? Про всяк випадок, — стурбовано спитала Гіацинта. — Отруєння шоколадом дуже

небезпечно для тварин.

Містер Вест прокашлявся, а Вандербікери здивовано глянули на нього. Вони й забули, що він тут!

Іза спам'яталася перша.

— Може, вам чогось запропонувати, містере Весте? Склянку води? Рушник? Щоб обтертися.

Містер Вест усе ще стояв в кутку вітальні. Паганіні заблокував йому прохід.

— А як щодо печива? — гукнув Олівер. — Я врятував аж двадцять штук — правило п'яти секунд⁶!

— Багато хто з учених спростовує правило п'яти секунд, — заявила Джессі. — Більшість бактерій потрапляє в їжу негайно, відразу після контакту з нею.

Містер Вест здригнувся й заперечно хитнув головою.

— Я *не* хочу печива, — відповів він, перш ніж записати останнє зауваження у свій планшет. Відтак вирвав кілька жовтуватих нижніх аркушів, написаних під копірку, і повідомив:

— Метою мого візиту була інспекція приміщення, щоб визначити, чи можна видавати вашій мамі ліцензію на випікання печива вдома з метою його продажу.

— *Ліцензію на продаж домашнього печива?* — перепитав Олівер. — А я гадав, ви інспектуватимете будинок, бойлер чи щось таке!

— То це для маминого *кондитерського* бізнесу?! — вигукнула Іза.

Містер Вест провадив далі, немовби й не чуючи юних Вандербікерів.

— Від імені нью-йоркського департаменту сільського господарства і ринків я відкликаю ліцензію до повторної інспекції кухні. Офіційний лист надійде трохи згодом. Ваша мама повинна припинити займатися бізнесом, допоки її діяльність не відповідатиме чинним вимогам

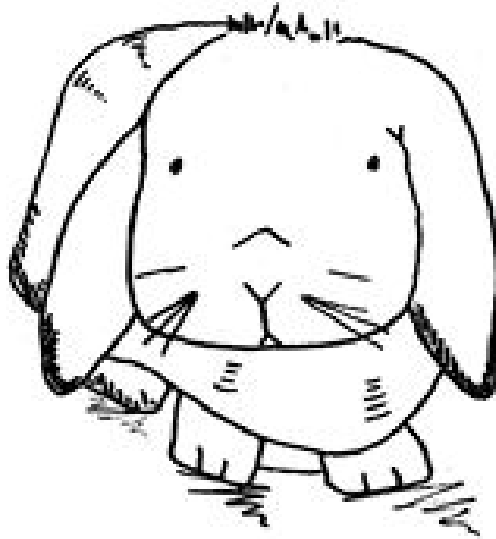
і допоки повторна перевірка не надасть їй право відновити свою діяльність.

Містер Вест поклав жовтуватий аркуш на край столу.

— Ви не можете цього зробити! — сказала Джессі. — Вона буде на розвороті журналу «Перч»!

— І їй конче треба працювати цього тижня! — гукнула Іза, коли містер Вест уже прямував на вихід. Той нічого не відповів. Вхідні двері відчинилися. Порив вітру залетів у «піщаник», від чого дім застогнав. Двері знову гримнули, й нарешті запанувала тиша.

⁶ Правило п'яти секунд: хибно вважається, що їжа, впавши на землю чи підлогу, не встигає забруднитися бактеріями впродовж перших п'яти секунд після падіння.

Розділ четвертий

— Невже усе це відбулося насправді? Чи мені примарилося? — спитала Джессі своїх «меншеньких», коли здатність говорити нарешті повернулася до неї.

— Він злякався Паганіні, — повідомила Лейні, відтак підскочила до свого улюбленця і погладила його по голові. Паганіні затих, блаженно заплющивши очі.

— Хто здатний злякатися такого милого маленького кролика?

— Так цього лишати не можна, — сказала Джессі, куйовдячи волосся руками. — Ой лишенько! Олівере, ти насправду запропонував йому печиво з підлоги?

— Таж я гадав, що він перевірятиме бойлер, дах чи щось подібне! — заявив брат на своє виправдання. — Так чи інакше, але це *ти* впустила його!

— Мені стало його шкода, коли він стояв отам під дощем! — вигукнула Джессі. — Він цілковито похитнув моє раціональне мислення!

— Це не твоя провина, — сказала Іза Джессі. Не встиг Олівер відповісти, як вона повернулася до нього й мовила:

— І не твоя також. Звідкіля нам було знати, навіщо він прийшов?

Іза підійшла до столу і взяла жовтуватий папір з-під копівки. Сестри з братом зібралися довкола неї.

— «Тварини присутні в кухонній зоні, — прочитала вона. — Антисанітарні умови приготування їжі».

— Звісно, що тварини присутні на кухні! — спересердя мовила Джессі. — Та й як ми можемо їх звідси забрати?

— «Ліцензію на приготування їжі в домашніх умовах відкликано, а її власник повинен подати заявку повторно та наново пройти огляд перед відновленням професійної діяльності», — прочитав уголос Олівер і подивився на сестер.

— І що нам тепер робити? У неї ж фотосесія цієї п'ятниці!

— А навіщо мамі ліцензія, щоб пекти печиво? — запитала Гіацинта.

— Коли виростеш, то знатимеш, що ліцензія потрібна на все, — зазначила Іза.

— Дорослою бути жахливо, — сказала тринадцятирічна Джессі з таким виглядом, наче оце щойно досягнула масштаби та складності дорослих проблем.

— На все? — скептично перепитала Лейні. — І навіть на шлюб?

— Щоб одружитися, також потрібна ліцензія, — повідомила їй Іза.

— А водити авто? — допитувалася Лейні.

— Потрібна ліцензія водія, — озвалася Джессі.

— А манікюр робити? — не вгавала Лейні, хизуючись своїми нігтиками, які ще зранку самотужки пофарбувала в яскраво-червоний колір. Щоправда, вона забула дати їм висохнути і відразу погладила Паганіні, тож тепер шматочки шерсті де-не-де застрягли на лаку.

— Якщо люди платять тобі за фарбування нігтів, ти також повинна мати на це ліцензію, — пояснила їй Іза.

Олівер звів брови.

— А от тепер ти верзеш дурниці.

— Зовсім ні, — заперечила Іза. — Я це знаю, тому що Аллегра мені говорила.

Так звали одну з найкращих Ізиних подруг.

— Вона почала підпрацьовувати в обідню перерву, фарбуючи нігті у кав'ярні поруч із домом. Власник тут же поклав цьому край: мабуть, вирішив відкрити власний манікюрний бізнес. Словом, тобі має виповнитися сімнадцять років і ти повинна мати спеціальну ліцензію, щоб легально, за гроші, малювати людям нігті.

— А тепер ми знаємо ще й те, що треба мати ліцензію для продажу домашнього печива, — сказала Джессі.

Гіацинта задумливо погризла ніготь.

— Ми ж розповімо про це мамі, чи не так?

— А що ми їй скажемо? «Ми зруйнували твій кондитерський бізнес якраз перед найвизначнішим днем у твоєму житті? Вибач, мамо!»

— Можливо, нам вдасться усе залагодити ще до того, як вона взагалі про щось дізнається, — припустила Іза. — Перше, що нам слід зробити — перенести дату інспекції. Щоб це було до фотосесії.

— Але ж ось тут чітко зазначена дата! — Джессі тицьнула внизу папірця і простягнула свій мобільний Ізі.

— Ти можеш зателефонувати, відрекомендувавшись мамою, і перенести інспекцію на інший день.

Іза сховала руки за спину.

— Це ти в нас майстриня викликати у людей симпатію!

— О, зобрази містера Байдермана, — попросила Лейні. — Це так кумедно!

— Найкраще тобі вдається копіювати містера Смайлі, — встряв у розмову Олівер. Містер Смайлі був батьком його подруги Енджі, і Вандербікерів неабияк тішив його іноземний акцент.

Джессі подивилася на сестер із братом, відтак сказала:

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ